

[Forsvarsministeren.]

i signaltjenesten, i kryptotjenesten og i plottetjenesten; det er deciderede militære job, og derfor er det rimeligt, at kvinderne dér får militær status og ansættes som militære. Vi har tænkt os, at grundlaget for ansættelsen nærmest skulle være det samme, som gælder ved konstabelordningen, altså ikke en tjenestemandsansættelse, men en kontraktansættelse. Hvilke avancementsmuligheder der kan blive tale om, vil jeg i hvert fald nødig udtale mig om her; måske kan vi gå lidt ind på det problem under udvalgsbehandlingen.

Spørgsmålet om feltpræster vil jeg ved denne lejlighed nøjes med at besvare med en henvisning til, at da der i meget nær fremtid kan ventes en betænkning — hvis den ikke allerede er kommet — fra det af kirkeministeren om denne sag nedsatte udvalg, må vi på grundlag deraf arbejde videre med sagen.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross spurgte, hvad den praktiske begrundelse var for at opretholde betegnelsen fenrik og ikke gå over til betegnelsen løjtnant. Ja, vi er vel nok kommet til at beholde fenrikbetegnelsen for — om jeg så må sige — at få en bredere tilslutning til, at man fik officersstatus, således at der ligger lidt af et kompromis deri. Men i øvrigt tror jeg, at man ved nærmere eftertanke nok vil komme til, at det måske er mere praktisk, at folk i de funktioner får denne betegnelse fremfor løjtnantsbetegnelsen. Det giver ligesom et klarere billede af, hvad det drejer sig om, og jeg tror, det for disse mennesker også er praktisk, at de ikke går der som temmelig gamle løjtnanter. Jeg har et indtryk af — men jeg må sige, at det kun er et indtryk — at man måske inden for specialgrupperne ikke er så ked af, at der er lavet dette kompromis.

Med hensyn til aldersgrænsen skal jeg sige til det ærede medlem, at det forekommer jo praktisk talt aldrig, at personalet pensioneres som løjtnant eller kaptajn-løjtnant, og derfor kan man se bort fra de aldersgrænses. I øvrigt er der i sammenligning med civile stillinger lave aldersgrænses på grund af de særlige fysiske krav, som stilles til de forskellige grader.

Til det ærede medlems bemærkninger om tjenestetidens nedsættelse skal jeg kun sige,

at vi arbejder meget energisk for at tilvejebringe de forudsætninger derfor, som vi alle ved forsvarsforligets indgåelse var enige om, nemlig at der skulle være et betydeligt og nærmere fastsat antal frivillige, og der har jo dels været en hvervekampagne for at få frivillige, dels har vi arbejdet meget stærkt med tilrettelæggelsen af praktiske forhold, derunder ikke mindst den civile uddannelse. Man kan naturligvis sige, at det er ikke så mange flere frivillige, vi kan få endnu. Jeg må imidlertid mene, at den gode beskæftigelse og vore traditioner taget i betragtning kan man ikke sige, at resultatet er utilfredsstillende, og jeg mener, at ordningen nu er lagt ind i en sådan bane, at man må kunne påregne en ganske pæn vækst i antallet. Men jeg tør naturligvis ikke i dag sige noget om, på hvilket tidspunkt der vil blive basis for en tjenestetidsnedsættelse.

Hvad angår civilundervisningen, må man vel nok erkende, at da den i sin tid blev indført, blev den ikke modtaget lige velvilligt alle vegne, men det er dog mit meget bestemte indtryk, at den i den forstand har vundet terræn, at man i stigende grad fra de militære chefers side anerkender dens betydning og dermed også giver den den fornødne plads. Jeg har i hvert fald en erindring om fra forhandlingerne om organisationslovens tilblivelse, at den daværende hærchef tilkendegav, at selv om man nedsatte tjenestetiden, så anså han civilundervisningen for så væsentlig, at han mente, den burde opretholdes. Jeg nævner det som et vidnesbyrd om den måde, hvorpå man fra de militære myndigheders side ser på det.

Vi har ved de forhandlinger, der er foregået om uddannelsesmulighederne for de frivillige, altså for konstablerne, indtil nu fået anerkendt uddannelse som radiomekanikere, elektromekanikere, skruestiksarbejdere inden for to brancher, automekanikere og svejsere, som egentlig faglig uddannelse, og der føres forhandlinger om noget lignende for kontoruddannelse, for kokke, og jeg håber på, at vi kan komme videre også på andre områder. Ved en uddannelse, der kan sidestilles med en egentlig lærlingeuddannelse, forudsættes naturligvis langtidskontrakt på mindst 5 år. Derudover er der fastlagt en række kortere kursus, der